

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila, ve věci

žalobce: **multigate a.s.**, IČ: 25912186,
se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlím Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlím Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutím ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 118047/2015, sp. zn. S-JMK 72177/2014 OSPŽ, a ze dne 1. 10. 2015, č. j. JMK 126239/2015, sp. zn. S-JMK 72178/2014 OSPŽ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 2. 2016, č. j. JMK 21683/2016, sp. zn. S-JMK 72178/2014 OSPŽ,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 118047/2015, sp. zn. S-JMK 72177/2014 OSPŽ, **se zamítá**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. JMK 126239/2015, sp. zn. S-JMK 72178/2014 OSPŽ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 2. 2016, č. j. JMK 21683/2016, sp. zn. S-JMK 72178/2014 OSPŽ, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7 114 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu správních rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, jimiž byly částečně změněny výroky prvostupňových rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16.9.2015 změnil k odvolání žalobce rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ze dne 27. 5. 2014, č. j. Fin/2674/14/49, o přeplatku tak, že uvedl: že se nevyhovuje žádosti žalobce o vrácení vratitelného přeplatku na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 50 000 Kč, uhrazeného dne 8. 7. 2011 za 10 ks jiného technického herního zařízení za období 3. čtvrtletí roku 2011 (od 1. 7. do 30. 9. 2011) dle § 155 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“).
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2015 změnil k odvolání žalobce rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ze dne 28. 5. 2014, č. j. Fin/2729/14/49, o přeplatku tak, že se nevyhovuje žádosti žalobce o vrácení vratitelného přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 47 804 Kč, uhrazeného dne 8. 7. 2011 za 10 ks jiného technického herního zařízení za poplatkové období 2. (chybně uvedeno 1.) kalendářního čtvrtletí roku 2011 (1. 4. 2011 – 30. 6. 2011) dle § 155 DŘ, a v části odvolání vyhověl a přeplatek ve výši 604 Kč vrátil žalobci (ve zbylé části 47 200 Kč nebylo žádosti vyhověno).
4. Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími o odvolání zpřesnil výroky napadených rozhodnutí správce poplatku tak, že doplnil identifikační údaje poplatníka a skutečnost, že byl osobou právnickou, splňující podmínky pro vznik poplatkové povinnosti. Žalovaný dále do výroku uvedl počty provozovaných zařízení, jejich typ, zpoplatňovaná období a data a výši jednotlivých plateb poplatků učiněných žalobcem.
5. V případě druhého napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015 došlo ještě k vydání opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2016, č. j. JMK 21683/2016, kterým byl opraven text výroku rozhodnutí tak, že nesprávně uvedený text „prvního kalendářního čtvrtletí“ byl nahrazen správným textem „druhého kalendářního čtvrtletí“. Tato upřesňující změna výroku původně vydaného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015 zcela odpovídala obsahu správního spisu, skutkovým zjištěním a obsahu prvostupňového i druhostupňového správního rozhodnutí. Z uvedených podkladů jednoznačně vyplynulo, že bylo projednáváno druhé kalendářní čtvrtletí roku 2011.
6. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí zejména uvedl, že § 10a odst. 1 zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o místních

poplatcích“), mluví o „poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Pojem „jiné technické herní zařízení“ je neurčitým právním pojmem, který je třeba vykládat v souladu se zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o loteriích“). Pod jiným technickým zařízením je třeba rozumět takové technické zařízení, které není výherním hracím přístrojem, ale současně je zařízením herním, tj. provozuje se jeho prostřednictvím hra ve smyslu zákona o loteriích. Ze zákonné úpravy vyplývá, že místním poplatkem jsou zpoplatněna zařízení, na kterých jsou provozovány loterie nebo podobné hry. Poplatku podléhá zařízení, bez ohledu na to, kolik je na něm možné provozovat různých druhů her. Použitím nejasného pojmu nedošlo k porušení zásady předvídatelnosti a právní jistoty, jelikož k porušení těchto zásad by došlo pouze v případě, že by se pojem nedal vyložit ani pomocí výkladových metod známých v teorii práva. K předmětu zpoplatnění žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2013, č. j. 2 Afs 72/2013-39 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Na základě uvedených skutečností žalovaný nepřisvědčil námitkám žalobce, že poplatek nelze vyměřit a pokud byl zaplacen, je třeba ho vrátit jako přeplatek.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích a § 154 a § 155 daňového řádu.
8. Žalobce nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že se na věc neaplikují závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, publikovaného pod 3096/2014 Sb. NSS. Je přesvědčen, že správce daně nemůže za situace, kdy se žalobce opakovaně vyjádřil, že jeho zařízení nepodléhá místnímu poplatku, rozhodnout o ne/existenci přeplatku bez toho, aby měl jako podklad pro rozhodnutí k dispozici pravomocný platební výměr. Přitom žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31, kterým byly překonány závěry pátého senátu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013-41), které aplikoval žalovaný. K tomu uvedl, že v souladu s daňovým řádem mohou být zaevidovány pouze takové daňové povinnosti, které byly řádně stanoveny. Do evidence daní se předepisuje vyměřená daň podle výsledků vyměřovacího řízení, daňový řád přitom nepřipouští stanovení daně bez vydání rozhodnutí. Rozhodnutí jako výsledek vyměřovacího řízení je nezastupitelnou podmínkou pro předepsání daně do evidence daní.
9. Žalobce se plně ztotožnil se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34. Z podaných „ohlášení s výhradou“ podle jeho názoru jednoznačně vyplývá kvalifikovaný nesouhlas s výší poplatku, resp. se samotným zpoplatněním a rovněž žádost o vydání platebního výměru. Nebyl-li pak vydán pravomocný platební výměr, nebyl poplatek na daňovém účtu předepsán a bylo na místě rozhodnout o vrácení takto uhrazené částky jako přeplatku.

10. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012-54) žalobce rovněž namítal, že v řízení o přeplatku nelze přezkoumávat hmotněprávní povinnost. Nesouhlasí s tím, že by byla v rámci přeplatkových řízení hmotněprávní povinnost přezkoumána dostatečným způsobem tak, aby byla zachována práva poplatníka na přezkum sporné poplatkové povinnosti a aby měl stejná práva jako v případě vyměřovacího řízení. V případě vyměření je totiž poplatníkovi zřejmé, za jaká zařízení, za jaká období a v jakých konkrétních částkách je místní poplatek vyměřován, k čemuž v daných řízeních nedošlo.
11. Pro případ, že by bylo možné hmotněprávní povinnost přezkoumávat v rámci přeplatkového řízení, žalobce namítal, že již uplynula lhůta pro stanovení daně dle ust. § 148 daňového řádu.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015 se týkalo poplatkového období od 1. 4. do 30. 6. 2011 (2. čtvrtletí roku 2011) a rozhodnutí ze dne 16. 9. 2015 se týkalo poplatkového období od 1. 7. do 30. 9. 2011 (3. čtvrtletí roku 2011). V Hustopečích byla do 11. 4. 2011 účinná obecně závazná vyhláška č. 9/2009 ve znění vyhlášky č. 4/2010. Od 12. 4. 2011 byla účinná vyhláška č. 1/2011, která stanoví lhůtu pro ohlášení JTHZ v délce 10 dnů ode dne, kdy bylo jeho provozování povoleno, pro zařízení již provozovaná pak lhůtu 15 dnů. Splatnost poplatku pak byla stanovena do 10. dne, od něhož bylo JTHZ povoleno, a pak každá další splátka vždy do 10. dne příslušného čtvrtletí.
13. Žalobce zaslal správci poplatku Splnění ohlášení s výhradou ze dne 4. 4. 2011, v němž uvedl, že zákon o místních poplatcích neobsahuje definici pojmu JTHZ, přitom místním poplatkům může podléhat pouze zařízení kompaktní a funkčně nedělitelné. V případě, že by žalobce měl být dotčen zpoplatněním JTHZ a vyhláškou č. 1/2011, byl správce daně požádán o stanovisko, resp. vydání platebního výměru.
14. S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31, a ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 50/2015-60, žalobce namítal, že byly splněny podmínky dané usnesením rozšířeného senátu a správce poplatku byl povinen vydat platební výměr.
15. Žalobce dále namítal, že jsou pochybnosti o tom, zda žalovaný či správce poplatku skutečně přezkoumávali hmotněprávní povinnost. V případě rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015 (poplatek za 3. čtvrtletí roku 2011) nebyla obsažena specifikace JTHZ a obsahem je spíše konstatování, než odborný přezkum poplatkové povinnosti, jelikož zařízení nejsou konkretizována výrobními čísly ani umístěním, jak by bylo třeba v případě platebního výměru. Rovněž v případě druhého rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015 (poplatek za 2. čtvrtletí roku 2011) jsou sice vyjmenovány typy zařízení a provedeny skutečné výpočty, avšak bez souvislosti s konkrétními zařízeními, proč se nejedná o řádné přezkoumání hmotněprávní povinnosti.
16. Přezkoumáním hmotněprávní povinnosti nelze rozumět pouhý výklad § 10a zákona o místních poplatcích. V napadených rozhodnutích navíc nebylo specifikováno, jaké bylo aplikováno znění zákona o místních poplatcích, podle něhož bylo ve věci rozhodováno.
17. Žalobce zdůraznil, že správce poplatku byl povinen vydat platební výměr a tento žalobci řádně doručit. Pokud pravomocné vyměření chybí, není místní poplatek evidován na straně „má dáti“, a tedy jakákoliv platba na takový poplatek musí být evidována jako nedoplatek. Kvalifikovaný

nesouhlas a žádost o vydání platebního výměru vznesené za účinnosti první vyhlášky jsou zajisté platné i pro další období, když fakticky jde o stále stejný místní poplatek.

18. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že správce poplatku provedl test vratitelnosti, a že po právu žádosti o vrácení poplatku nevyhověl. Měl naopak správně dospět k závěru, že poplatek vyměřen nebyl, a tak nebyl na daňovém účtu evidován. Správný není podle žalobce ani závěr, že žalobci nebylo upřeno právo na přezkoumání jeho poplatkové povinnosti. Zdůraznil, že v řízení vyměřovacím je přezkoumávána samotná platební povinnost, zatímco v řízení o přeplatku pouze existence vykonatelného rozhodnutí správce poplatku.
19. Žalovaný posoudil správně otázku existence povinnosti žalobce platit místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Ačkoliv je žalobce seznámen s názorem správních soudů na danou problematiku, přesto námitky tohoto typu v žalobě uvedl. Má za to, že jím provozovaná zařízení nelze podřadit pod pojem JTHZ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a tak je nelze zpoplatnit dle § 10a zákona o místních poplatcích. Ust. § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o loteriích“), hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování JTHZ, jehož provozování má být dle zákona o místních poplatcích zpoplatněno. Zákon o loteriích v žádném případě neobsahuje pojem „JTHZ“ a ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování JTHZ tak zákon o loteriích neupravuje. Je-li zákonně upraven pojem výherního hracího přístroje, který je dle § 10a zákona o místních poplatcích zpoplatněn, má být obdobná úprava i pro JTHZ, tato však chybí a pojem zůstává nevysvětlen. Má-li být zpoplatněno provozování JTHZ, musí zákon o loteriích stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování JTHZ. Rovněž je třeba pojem JTHZ specifikovat. Zařízení provozovaná žalobcem nepodléhají místnímu poplatku, neboť jejich provozování není Ministerstvem financí povolováno.
20. S ohledem na nesoulad zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích, kdy dle zákona o loteriích nemá ministerstvo financí pravomoc povolovat provozování JTHZ, nelze vybírat místní poplatek za takováto zařízení. Žalovaný ani správce poplatku nepostupovali dle principu in dubio pro libertate, ačkoliv existovala nesrozumitelnost textu a různý výklad zákona o místních poplatcích. Ust. § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou místní poplatek za provozované JTHZ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Ministerstvo financí však postrádá pravomoc i působnost k vydání povolení k provozování JTHZ, a proto neexistují žádná zařízení, která by podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovala. Neopravňuje-li žádný právní předpis Ministerstvo financí k vydání rozhodnutí o povolení provozování JTHZ, nelze poplatek oprávněně vybírat, neboť by tak bylo konáno v rozporu se zákonem. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo rozhodnutí správce poplatku vydáno v rozporu s § 154 a § 155 DŘ.
21. Co se týče JTHZ, o těchto zákon o loteriích ničeho nestanoví. Tento zákon pouze v § 50 odst. 3 stanoví, že ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny. Pokud chtěl zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování JTHZ, měl tak učinit srozumitelnou formou, což se nestalo. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, proto za ně nemůže být místní poplatek s ohledem na dikci § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno.

22. Interaktivní videoloterní terminál je pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „JTHZ“. Interaktivní videoloterní terminál není kompaktním ani funkčně nedělitelným technickým zařízením a není sám o sobě schopen sloužit k provozování loterie.
23. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud obě rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně konstatoval, že žalobce poplatkovou povinnost splnil. Nesouhlasí s výkladem žalobce, že správce poplatku byl povinen i v takovém případě přistoupit k vydání platebních výměrů, neboť by tímto byl popřen obecný princip daňového řízení spočívající v povinnosti poplatníka si daň sám vypočítat a následně odvést. Navíc skutečnost, že správce poplatku nevydal platební výměry, neznamena, že bylo žalobci upřeno právo na přezkoumání správnosti poplatkové povinnosti.
25. K odkazu žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, žalovaný uvedl, že nyní projednávané případy vykazují oproti případu řešenému Nejvyšším správním soudem značné odlišnosti, neboť v nich nebylo projednáváno odvolání proti vyměření daně tzv. konkludentním vyměření, ale jde o odvolání proti rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku. Žalobce sice splnil ohlašovací povinnost s výhradou, že jím provozovaná zařízení nepodléhají místnímu poplatku a požádal správce poplatku o stanovisko, dále však svou procesní taktiku změnil a nadále se nedomáhal vydání platebního výměru, ale uplatnil žádosti o vrácení přeplatku dle § 155 DŘ, v nichž rozporoval svou povinnost místní poplatek platit. Dle názoru žalovaného nebylo nutné v projednávané věci platební výměr vydat. Uvedl, že v rámci rozhodování o žádosti žalobce o vrácení přeplatku správní orgány posuzovaly hmotněprávní povinnost žalobce, žalobci tak nebyla upřena možnost právní ochrany ohledně přezkoumání zákonnosti poplatkové povinnosti, kterou, i přes výhrady, splnil. V rámci řízení o vrácení přeplatku bylo posuzováno, zda byl žalobce povinen místní poplatek uhradit či nikoliv. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem v citovaném usnesení tak bylo dosaženo, jen jinou procesní cestou. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by na řešenou záležitost nebylo možné užít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013-41, jelikož na tento rozsudek navázaly i jiné senáty Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014-40, a ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014-46). Žalobce nadto ani nerozporoval výši své poplatkové povinnosti, zabýval se pouze její samotnou existencí. Žalovaný závěrem zdůraznil, že pro posouzení, zda žalobci vznikl nárok na vrácení přeplatku, je zásadní, zda mu svědčila hmotněprávní povinnost k úhradě místního poplatku, bez ohledu na to, že ve věci nebyl poplatek vyměřen platebním výměrem. Existence hmotněprávní poplatkové povinnosti byla v obou případech přezkoumána a potvrzena v řízení o žádostech o vrácení přeplatku.
26. Žalovaný má za to, že napadená rozhodnutí nevykazují žalobcem namítané vady, a že jsou v souladu s právními předpisy. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Další podání žalobce

27. V reakci na vyjádření žalovaného k žalobě byla soudu doručena replika žalobce, v níž setrval na podané žalobě, jelikož žalovaný nijak nevyvrátil důvody, proč byla žaloba podána. Pro úplnost žalobce uvedl, že dodržel lhůtu pro ohlášení danou vyhláškou č. 1/2011. Správce poplatku byl k vyměření poplatku povinen na základě judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že žalovaný či správce poplatku dostatečně přezkoumali, zda žalobci svědčila hmotněprávní povinnost. Přezkum hmotněprávní povinnosti v rámci řízení o přeplatku je zapovězen jak judikaturou NSS, tak samotnou povahou rozhodování o přeplatku.

V. Posouzení věci krajským soudem

28. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je zčásti důvodná a zčásti nedůvodná** (důvodná v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, nedůvodná v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015).
29. Pro obě napadená rozhodnutí žalovaného platí následující závěry: Předmětem soudního přezkumu žalobce učinil rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, tedy zjednodušeně řečeno otázku, zda na osobním daňovém účtu žalobce existoval vratitelný přeplatek. Přeplatkem je dle § 154 odst. 4 daňového řádu částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li též daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (§ 154 odst. 2 daňového řádu).
30. Požádá-li daňový subjekt dle § 155 odst. 2 daňového řádu o vrácení vratitelného přeplatku, zkoumá správce daně nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zda jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zjišťuje totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádosti o vrácení vratitelného přeplatku nevyhoví.
31. Ze správního spisu vyplývá, že žádost o vrácení přeplatku na místním poplatku argumentačně vycházela z opakovaně prezentovaného právního názoru žalobce, že by jím provozovaná jiná technická herní zařízení neměla být podle § 10a zákona o místních poplatcích vůbec zpoplatněna (tedy, že poplatek uhradil bez zákonného důvodu); za této situace se pak žalobce domníval, že platba, kterou správcí poplatku zaslal, správce poplatku přijal bez právního důvodu, a proto by mu ji měl vrátit. Pokud jde o předmět sporu mezi žalobcem a žalovaným, kterým je výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, soud považuje za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat, s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa

předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od citované judikatury v této věci odchýlit.

32. Rovněž se správní soudy shodly na tom, že dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).
33. Žalobcem zastávaný výklad § 10a zákona o místních poplatcích tedy není udržitelný, a proto nelze vůbec uvažovat, že by žalobci mohl přeplatek na místním poplatku z těchto jím tvrzených důvodů vzniknout.
34. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným v řízení o žalobě je především otázka, zda v případě sporné poplatkové povinnosti je nutné, aby správce poplatku vydal platební výměr, či postačí, aby hmotněprávní povinnost byla přezkoumána v rámci řízení o přeplatku, jestliže byla podána žádost o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu.
35. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, na které žalobce poukazoval, k závěru, že „[s]právce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. [...] V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.“
36. Pokud tedy poplatník nesouhlasí s poplatkovou povinností, je oprávněn ve lhůtě pro splnění ohlašovací povinnosti před uvedením výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení do provozu sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pokud tak neučiní, má se za to, že poplatková povinnost není sporná, a plně se uplatní právní úprava stanovená v § 11 zákona o místních poplatcích.

37. Zdejší soud nijak nezpochybnuje závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, toto rozhodnutí však nelze absolutizovat, neboť je nutné přihlídnout k tomu, na jakou otázku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odpovídal, tj. jakého řízení se předmětná věc týkala (zde lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 211/2016-27, jímž Nejvyšší správní soud rozhodl v obdobné věci nynějšího žalobce; z tohoto rozsudku zdejší soud v následujících odstavcích tohoto rozsudku vychází). Z obsahu citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozšířený senát řešil otázku povinnosti správce daně vydat platební výměr, pokud poplatník sdělil kvalifikovaným způsobem své pochybnosti ohledně splnění podmínek pro vyměření poplatku, přičemž platební výměr neobdržel a podal odvolání proti vyměření daně postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (tj. proti fiktivním platebním výměrům). O takovýto případ v nyní posuzované věci nejde, neboť žalobce nebrojil proti rozhodnutím správce daně, resp. žalovaného, jimiž by byly (reálně či fiktivně) vydány platební výměry. Žalobce v nyní posuzované věci za předmět soudního přezkumu, jak vyplývá z petitu žaloby, který je pro soud závazný (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009-197), učinil jiná rozhodnutí, a to rozhodnutí týkající se vrácení přeplatku.

38. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013-41 (což uvádí Nejvyšší správní soud i ve zmíněném rozsudku ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 211/2016-27), ve vztahu k obdobnému postupu žalobce vyložil, že „z výše uvedených závěrů rozšířeného senátu lze dovodit, že pro řízení ve věcech místních poplatků se subsidiárně použije daňový řád; což je s odůvodněním požadavku ochrany poplatníka nutno vykládat tak, že v případě sporné daňové, resp. poplatkové povinnosti byl, resp. je správce poplatku povinen vydat platební výměr dle ustanovení § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. ustanovení § 139 nebo § 147 odst. 1 daňového řádu. [...]

V případě posuzovaném rozšířeným senátem stěžovatel splnil povinnost ohlásit správci poplatku existenci provozovaných herních zařízení dle příslušné obecně závazné vyhlášky a zároveň uvedl důvody, pro které nemají dle jeho názoru tato herní zařízení podléhat místnímu poplatku. Někteří místní příslušní správci platební výměry nevydali, pouze stěžovatele upozornili, jakou formou může provést platbu místního poplatku, někteří naopak platební výměr vydali a řádně jej doručili. Stěžovatel sporné poplatky uhradil, neboť se obával, že v případě včasného nezaplacení poplatku by mu správci poplatků mohli vyměřit až trojnásobek původní výše místního poplatku podle § 11 zákona o místních poplatcích. Ve všech případech podal stěžovatel odvolání, v případech, kdy žádný platební výměr neobdržel, podal odvolání proti vyměření daně postupem dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (fiktivním platebním výměrům), ve kterých namítal nezákonnost poplatku a vady řízení spočívající v nevydání jím požadovaných platebních výměrů. [...]

V projednávané věci stěžovatel místní poplatky zaplatil, a posléze podal bez dalšího přímo žádosti o vrácení vratitelného přeplatku. Byť by tedy v intencích usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, stěžovatel mohl nabýt přesvědčení, že správce místního poplatku v rozporu se zákonem nevydal jednotlivé platební výměry, správce poplatku v dané věci procesně nepochybil, neboť na základě konkrétní žádosti stěžovatele vedl řízení dle § 155 daňového řádu o vrácení přeplatku, nikoli řízení o vydání platebního výměru. Správce místního poplatku ostatně nemohl postupovat jinak, než jak mu stanoví daňový řád, a tedy rozhodnout o podané žádosti ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, tzn. buď vratitelný přeplatek vrátit, nebo ji zamítnout. Pokud tak správce poplatku postupoval, nelze označit jeho rozhodnutí za nezákonné, tím méně za nicotné.“ [pozn.: zvýraznění původní].

39. Krajský soud v Brně má za to, že v jedné ze dvou nyní posuzovaných věcí – místní poplatek za 3. čtvrtletí roku 2011 (1. 7. – 30. 9. 2011 ve výši 50.000 Kč; rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015), jde o obdobný případ, jako v bezprostředně výše rekapitulovaném rozsudku. Dle obsahu spisu žalobce dne 4. 4. 2011 splnil ohlašovací povinnost „s výhradou“, přičemž požádal správce poplatků „o stanovisko“. Jednalo se o 8 ks JTHZ povolených Ministerstvem financí pro celé období 3. čtvrtletí roku 2011. Toto ohlášení bylo žalobcem doplněno dne 15. 6. 2011, a to oznámením provozu dalších 2 kusů JTHZ, takže celkový počet JTHZ ve 3. čtvrtletí, jejichž provoz měl žalobce povolen na území města Hustopeče, činil 10 ks. Dne 8. 7. 2011 žalobce uhradil místní poplatek za 3. čtvrtletí roku 2011 ve výši 50.000 Kč (sazba místního poplatku na 1 ks JTHZ za čtvrtletí činila 5.000 Kč). Správce poplatků v mezidobí nevydal žádný platební výměr. V dalším průběhu žalobce vydání platebních výměrů neurgoval a nevyžadoval je, pouze podáním ze dne 8. 8. 2011 požádal o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 50.000 Kč, a to s obdobnou argumentací, kterou uplatnil v předchozích podáních. Za takové situace bylo nutné, aby se správce poplatku zabýval žádostí žalobce o vrácení přeplatku, nikoliv vydáním deklaratorního platebního výměru, jehož vydání se žalobce zjevně nedomáhal.
40. Rozšířený senát dospěl ve shora citovaném usnesení k závěru, že v případě sporné poplatkové povinnosti je nutné vydat platební výměr, u něhož se lze domoci přezkoumání poplatkové povinnosti. Toto právo však v nyní posuzované věci nebylo žalobci upřeno, ačkoli nebyl správcem poplatku vydán platební výměr, neboť to, zda mu hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek svědčí či nikoli, a v jaké výši, přezkoumaly správní orgány v rámci rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku, byla mu tedy následně také dána možnost, aby jeho hmotněprávní povinnost byla přezkoumána žalovaným v odvolacím řízení. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem, tedy přezkumu poplatkové povinnosti, tak bylo dosaženo, byť jinou procesní cestou – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014-40. Trvat na vydání platebního výměru a dostát tak formálnímu postupu by bylo odepřením spravedlnosti v situaci, v níž procesní fáze umožňovala více řešení dané situace. V postupu správních orgánů – ve věci týkající se 3. čtvrtletí roku 2011 (napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015) soud neshledal vady, které by měly za následek nezákonnost jejich rozhodnutí.
41. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31, kterým dle jeho názoru byly překonány závěry pátého senátu ve věci sp. zn. 5 Afs 113/2013, soud neshledal v těchto rozhodnutích Nejvyššího správního soudu rozpor. Rozhodnutí druhého senátu Nejvyššího správního soudu bylo přijato za situace, kdy v řízení o žádosti o vrácení přeplatku nebyla poplatková povinnost žalobce posuzována, a rozhodnutí se vztahuje k vyřešení otázky, zda byl správce poplatku povinen vydat platební výměr; Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí nadto výslovně uvedl, že se neodchyluje ani od rozhodnutí rozšířeného senátu, ani od pátého senátu (srov. odůvodnění, č. l. 33 verte: „*Nejvyšší správní soud uvádí, že se v nyní projednávané věci nehodlá odchýlovat od závěrů vyjádřených v usnesení rozšířeného senátu, neboť situaci po rozsudku pátého senátu nepovažuje za konflikt judikatury. Odchýlení se od těchto závěrů pátým senátem bylo důsledkem jeho snahy o prosazení řešení, kterým by jím řešená věc nebyla nadále prodlužována, neboť byl toho názoru, že zde hmotněprávní povinnost posouzena byla, a nepovažoval ji za jakkoli spornou, stejně jako krajský soud. To je právě důsledkem výše zmíněné situace řady sporů, kdy procesní fáze nastiňovala i jiný způsob řešení, než k jakému dospěl rozšířený senát tohoto soudu. Podstatné je, že i tento způsob řešení zahrnoval posouzení hmotněprávní povinnosti. V nyní projednávané věci se však krajský soud, jež vycházel z usnesení rozšířeného senátu, hmotněprávní stránkou poplatkové povinnosti vůbec nezabýval a s ohledem na konstantní judikaturu i rozsah kasačního přezkumu tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud.*“).

42. Argumentace žalobce, že v přeplatkovém řízení není prostor pro posouzení hmotněprávní poplatkové povinnosti, působí účelovým dojmem, jelikož sám žalobce v žádostech o vrácení přeplatku i v podaném odvolání obsáhle namítal, že jím provozovaná zařízení poplatková povinnost netíží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 Afs 200/2016-36). Nejvyšší správní soud již v dřívějších rozsudcích ve věcech žalobce v této souvislosti poukazoval na závěry Ústavního soudu vztahující se k této námitce (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 970/15, nebo usnesení ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 905/15, ve všech věcech byl žalobce účastníkem řízení), podle kterých *„jestliže stěžovatelka svojí námitkou oponuje postupu správního orgánu, jenž nevyhověl jejím žádostem o vrácení přeplatků, k jejichž vyměření se předtím neuchýlil (a následně kritizuje správní soudy, že správní rozhodnutí z tohoto důvodu nezrušily, resp. že přezkoumaly samu hmotněprávní povinnost k placení poplatku), ponechává přitom stranou, že otázku interpretace a aplikace § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích formou kasační námitky sama předeštlá, jakož i – a to především – pomíjí skutečnost, že jí svědčila hmotněprávní povinnost k úhradě místního poplatku, což Ústavní soud ve stěžovatelce známých rozhodnutích dříve vyslovil, a to opakovaně“*.
43. Soud nepřisvědčil ani námitce, že v rámci přeplatkových řízení nebyla jeho hmotněprávní povinnost řádně přezkoumána. Za podstatné soud považuje, že v rámci řízení o vrácení přeplatku byly vypořádány právě ty námitky, kterými žalobce svou poplatkovou povinnost zpochybňoval. Správní orgány ve svých rozhodnutích srozumitelně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vysvětlily žalobcem namítaný význam pojmu *„jiná technická herní zařízení“* a jeho souvislost s ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích a odůvodnily předmět místního poplatku dle ust. § 10a zákona o místních poplatcích.
44. K námitce žalobce, že napadená rozhodnutí neobsahují vymezení konkrétních zařízení, výrobní čísla a jejich umístění, je nutno zdůraznit, že žalobce jako poplatník byl povinen podat ohlášení, ve kterém byl podle ust. § 14 zákona o místních poplatcích povinen uvést údaje rozhodné pro stanovení výše poplatkové povinnosti. Vzhledem na tento povinný obsah ohlášení je zřejmé, že vede ke stanovení správné výše poplatkové povinnosti, stejně jako daňové přiznání, resp. hlášení. Správní orgány tak nepochybily, když vycházely z údajů, které žalobce uvedl v ohlášení provozovaných výherních hracích přístrojů nebo jiných technických herních zařízení, pokud neměly o správnosti těchto údajů žádné pochybnosti. Soud považuje specifikaci jiných technických zařízení v napadených rozhodnutích i dobu, po kterou byly provozovány, za dostatečně určitou, a to zejména s ohledem na to, že žalobce v průběhu správního řízení proti specifikaci jednotlivých zařízení žádným způsobem nebrojil (svou argumentaci omezil na zpochybnění existence poplatkové povinnosti jako takové), a ani v žalobě neuvedl, v čem by se specifikace jednotlivých zařízení měla lišit od jím podaných ohlášení.
45. Stejně tak považuje soud za dostačující specifikaci časového znění zákona o místních poplatcích jako *„ve znění účinném pro projednávanou věc“*, pokud žalobce současně nenamítal, že by v některém případě správní orgány vycházely ze znění zákona, které neodpovídá obdobím, za které byla předmětná zařízení ohlášena.
46. Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že hmotněprávní povinnost nebylo možno v rámci přeplatkového řízení přezkoumávat, jelikož již uplynula lhůta pro stanovení daně dle ust. § 148 daňového řádu.

47. V rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017-32, Nejvyšší správní soud v jiné věci žalobce, jejímž předmětem bylo rovněž řízení o vrácení přeplatku, konstatoval, že „[j]ak k okamžiku rozhodování žalovaného, tak v době rozhodování krajského soudu existoval zákonný podklad pro vybrání místního poplatku v podobě obecně závazných vyhlášek. Tím, že platební výměry byly vydány až po uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení poplatkové povinnosti, správní orgány pochybily. [...] Toto pochybení však nemělo za následek újmu na právech stěžovatelky. Řízení o vrácení přeplatku navíc není prostředkem k tomu, aby se poplatník zprostil poplatkové povinnosti. Pozdě vydané platební výměry totiž pouze deklaratorně stvrzovaly existující poplatkovou povinnost; krom toho správní orgány spolu s krajským soudem přezkoumaly zákonnost vybrání poplatku a své závěry řádně zdůvodnily.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že prekluze práva vydat platební výměry nezpůsobila žádný zlom ve skutkovém a právním stavu v této věci, pokud jde o existenci poplatkové povinnosti stěžovatelky a následné rozhodování o existenci vratitelného přeplatku.
48. Zdejší soud nemá důvod se od těchto závěrů v nyní projednávané věci jakkoli odchylovat, i on tedy dospěl k závěru, že prekluze práva vydat platební výměry nemá vliv na existenci poplatkové povinnosti žalobce a na rozhodování o existenci vratitelného přeplatku. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud rozhodly o žádosti žalobce o vrácení přeplatku podle ust. § 155 daňového řádu bez ohledu na uplynutí prekluzivní doby pro vydání platebního výměru.
49. Než soud přikročí k hodnocení druhého z obou napadených rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 2. 2016), shrne postup správních orgánů v obou věcech (místní poplatek ze 2. čtvrtletí roku 2011 i za 3. čtvrtletí roku 2011), jak vyplývají z obsahu správního spisu. Žalobce splnil ohlašovací povinnost „s výhradou“ dne 4. 4. 2011 (pro 2. i 3. čtvrtletí roku 2011), přičemž oznámil včas provozování 8 ks JTHZ na území města Hustopeče, povolených Ministerstvem financí. V ohlášení žalobce dále sdělil své výhrady, protože pro výběr tohoto poplatku chybí právní úprava a Úřad proto požádal o stanovisko. Dne 15. 6. 2011 žalobce doplnil ohlašovací povinnost o 2 přístroje (JTHZ), a to od 21. 4. 2011 do 31. 12. 2017. Dne 8. 7. 2011 žalobce uhradil místní poplatek za 10 ks JTHZ, a to za 2. čtvrtletí roku 2011 ve výši 47 804 Kč (poplatek neuhradil včas) a za 3. čtvrtletí roku 2011 ve výši 50 000 Kč (poplatek uhradil včas). Dne 8. 8. 2011 žalobce podal žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 DR, jenž se týkaly 2. i 3. čtvrtletí roku 2011. Městský úřad Hustopeče vydal dne 31. 8. 2011, č. j. Fin/5808/11/49, dvě rozhodnutí (obě stejného data i čísla jednacího), jimiž zamítl žádosti o vrácení vratitelného přeplatku, a to jak pro 2. čtvrtletí roku 2011 (částka 47 804 Kč), tak i pro 3. čtvrtletí roku 2011 (částka 50 000 Kč). Z důvodů stejného data i čísla jednacího u obou prvostupňových rozhodnutí následně Krajský úřad Jihomoravského kraje prohlásil obě prvostupňová rozhodnutí za nicotná a učinil tak rozhodnutími ze dne 16. 5. 2014, č. j. JMK 57008/2014 (2. čtvrtletí roku 2011), a ze dne 16. 5. 2014, č. j. JMK 52585/2014 (3. čtvrtletí roku 2011). Poté ve věci vydal Městský úřad Hustopeče nová rozhodnutí o vratitelném přeplatku, jímž konstatoval, že se žádosti nevyhovuje. Jednalo se o rozhodnutí ze dne 27. 5. 2014, č. j. Fin/2674/14/49 (ve věci 3. čtvrtletí roku 2011 a poplatku 50 000 Kč), a dále o rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014, č. j. Fin/2729/14/49 (ve věci 2. čtvrtletí roku 2011 a poplatku ve výši 47 804 Kč). Obě posledně citovaná rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaný změnil žalobou napadenými rozhodnutími, a to tak, že ve výroku upřesnil počet zařízení a splatnost (vše ale bylo obsaženo v odůvodnění prvostupňových rozhodnutí). Pro 3. čtvrtletí roku 2011 tak učinil žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 118047/2015 (v právní moci dne 6.10. 2015),

- a pro 2. čtvrtletí roku 2011 tak učinil žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2015, č. j. JMK 126239/2015 (v právní moci dne 7.10.2015). Uvedenými rozhodnutími žalovaný potvrdil závěry prvostupňového správního orgánu, že se žádostem o vrácení přeplatku na místním poplatku nevyhovuje a v případě 2. čtvrtletí roku 2011 částečně vyhověl odvolání žalobce a rozhodl o vrácení přeplatku ve výši 604 Kč (přitom ve zbylé částce místního poplatku 47 200 Kč odvolání nevyhověl). Jelikož později žalovaný zjistil, že v rozhodnutí, jenž se týkalo 2. čtvrtletí roku 2011, nesprávně uvedl 1. čtvrtletí roku 2011, vydal dne 10. 2. 2016, č.j. JMK 21683/2016, opravné rozhodnutí, v němž tuto chybu opravil.
50. Z výše uvedeného postupu správního orgánu a žalobce bylo třeba čerpat rozhodné informace i pro přezkum druhého žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, jenž se týkalo místního poplatku za 2. čtvrtletí roku 2011. V této souvislosti je třeba vycházet z § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích (ve znění účinném do 31. 12. 2011), které hovoří o tom, že pokud nejsou poplatky zaplacený poplatníkem ve správné výši nebo včas, obec poplatek vyměří platebním výměrem. Proto je z hlediska posuzované věci rozhodné též znění příslušné obecně závazné vyhlášky obce ohledně lhůty splatnosti poplatku. Podle článku 21 odst. 1 obecně závazné vyhlášky města Hustopeče č. 4/2010 (účinné do 11. 4. 2011) byl poplatník povinen oznámit správci poplatku JTHZ do pěti dnů od uvedení do provozu. Podle článku 4 odst. 2 obecně závazné vyhlášky města Hustopeče č. 1/2011 (účinná od 12. 4. 2011) byl povinen provozovatel JTHZ ohlásit správci poplatku vznik poplatkové povinnosti ve lhůtě do deseti dnů od povolení o provozování JTHZ. Poplatek byl splatný vždy do 10. dne po zahájení provozu JTHZ (vyhláška č. 4/2010), a resp. do 10. dne od povolení JTHZ (vyhláška č. 1/2011), přičemž každá další splátka byla splatná vždy do 10. dne příslušného čtvrtletí.
51. V nyní přezkoumávané věci žalobce ohlásil podáním ze dne 4. 4. 2011 provozování JTHZ – podal ohlášení „s výhradou“, v němž vyslovil názor, že v jeho případě nelze dle zákona poplatky za JTHZ stanovit a vybírat, a to zejména proto, že jeho zařízení nejsou funkčně nedělitelná. Zároveň požádal o stanovisko úřadu. Ohlašovací povinnost tedy žalobce splnil včas. Ve vztahu k dalším dvěma ohlášeným přístrojům až dne 15. 6. 2011 lze konstatovat, že se tak stalo až po lhůtě pro ohlašovací povinnost vyplývající z ustanovení obecně závazné vyhlášky města Hustopeče.
52. Platba za uvedené 2. čtvrtletí roku 2011 byla žalobcem provedena až dne 8. 7. 2011, tedy po lhůtě splatnosti (dle citované vyhlášky má jít nejpozději o desátý den po zahájení provozu JTHZ, resp. do 10. dne od povolení JTHZ, popř. vždy do 10. dne příslušného čtvrtletí).
53. Jelikož poplatková povinnost řešená v nyní projednávané věci *nebyla uhrazena včas*, nemohla se aplikovat speciální úprava pro nesporné poplatkové povinnosti dle § 11 zákona o místních poplatcích. Norma obsažená v § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích je jak z jazykového tak teologického hlediska jednoznačně postavena tak, že pokud je naplněna jedna z hypotéz normy (poplatky nejsou zaplacený *včas* nebo ve *správné výši*), vzniká tím závazek uvedený v dispozici – obec vyměří poplatek platebním výměrem. I odborná literatura uvádí, že správce poplatku je povinen platební výměr vydat, i když poplatník uhradí místní poplatek ve správné výši, ale po lhůtě splatnosti. V takovém případě správce poplatku vyhotoví platební výměr, který však nebude poplatkovému subjektu doručovat, ale pouze jej založí do spisu. Výjimku z tohoto postupu, tedy zaslání platebního výměru přímo poplatkovému subjektu, bude představovat situace, kdy si o doručení tohoto platebního výměru poplatkový subjekt požádá (viz Těžký, V.; Jantoš, M.; Siuda, K. *Zákon o místních poplatcích, Komentář*. Praha, Wolters Kluwer, 2017).

54. Správce poplatku nevydal platební výměr, ač jej vydat měl (povinnost mu vznikla ze zákona), a v takovém případě nebyl místní poplatek zákonným způsobem předepsán; byl-li pak tento poplatek žalobcem následně z opatrnosti uhrazen a evidován na jeho daňovém účtu, s ohledem na neexistenci právního podkladu pro jeho zaplacení jej bylo nutno posoudit jako přeplatek (což však správní orgány neučinily). Nebyla zde naplněna jediná možná výjimka pro nevydání platebního výměru dle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích – včas ve správné výši zaplacený poplatek. Napadené rozhodnutí správce poplatku i rozhodnutí žalovaného jsou proto nezákonná.
55. Ve vztahu k napadeným rozhodnutím, ani k rozhodnutím správce poplatku pak soud neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a rozhodnutí žalovaného tak nebylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí. Správní orgány jednaly v rámci své pravomoci.
56. Závěrem soud uvádí, že žalovaný musí vždy v rámci svého rozhodnutí zajistit jednoznačnou identifikaci zpoplatněných zařízení a jejich zpoplatnění musí provést za správné období v souladu s konstantní judikaturou soudu. To vše je ovšem podmíněno zodpovězením otázky, zda již ve věci nedošlo k marnému uplynutí lhůty pro vyměření místního poplatku. V této souvislosti soud poukazuje na ust. § 148 odst. 1 DŘ, které nabylo účinnosti od 1. 1. 2011 a již by se na věc vztahovalo. Podle tohoto ustanovení nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. V posuzované věci počíná běžet lhůta pro stanovení daně dnem, v němž se stala daň (místní poplatek) splatnou. Podle § 148 odst. 2 DŘ se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím lhůty pro stanovení daně došlo např. k oznámení rozhodnutí o stanovení daně nebo o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně. Podle § 148 odst. 5 DŘ končí lhůta pro stanovení daně nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku (lhůta počne běžet dnem, v němž se stala daň splatnou). Podle podkladů založených ve správním spise se místní poplatek za 2. čtvrtletí roku 2011 stal splatný dnem 10. 4. 2011 (pak by konec tříleté prekluzivní lhůty připadl na 10. 4. 2014, pokud by ovšem nedošlo k nějaké skutečnosti, která by způsobila její prodloužení, přetržení nebo stavění).
57. Naopak nedoplatky na daních (místních poplatcích) lze vybírat a vymáhat dle § 160 odst. 1 DŘ ve lhůtě 6 let pro placení daně (poplatku). Lhůta pro placení daně (poplatku) počíná běžet dnem splatnosti daně (poplatku). Do fáze placení daní spadá i posuzování případného vratitelného přeplatku (na místním poplatku), kde s ohledem na postup žalobce i správních orgánů, zdokumentovaný ve správním spise je prekluze vyloučena.
58. Pokud jde o ostatní žalobní námitky, které byly shodné pro obě napadené rozhodnutí žalovaného, pak ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015 (místní poplatek za 2. čtvrtletí roku 2011), platí stejné vypořádání těchto námitek, jak to již učinil krajský soud shora ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015 (místní poplatek za 3. čtvrtletí roku 2011). Jedná se o zpoplatnění JTHZ a výklad pojmu „*JTHZ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ uvedený v zákoně o místních poplatcích. Dále se jedná o shora provedený výklad § 50 odst. 3 zákona o loteriích, podle něhož může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, a dále o výklad § 10a

zákonu o místních poplatcích, na základě čehož lze výklad zastávaný žalobcem označit za neudržitelný. Pokud poplatník nesouhlasí s poplatkovou povinností, je oprávněn ve lhůtě pro splnění ohlašovací povinnosti před uvedením výherního hracího přístroje nebo JTHZ do provozu sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pokud tak neučiní, má se za to, že poplatková povinnost není sporná, a plně se uplatní právní úprava uvedená v § 11 zákona o místních poplatcích. V případě tohoto druhého rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015 nelze žalobci přisvědčit ani v tom, že by nebyla jeho hmotněprávní povinnost řádně přezkoumána. Správní orgány srozumitelně vysvětlily význam pojmu „jiná technická herní zařízení“ a jeho souvislost s § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž odůvodnily předmět místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích. Soud dále považuje specifikaci jiných technických herních zařízení v napadených rozhodnutích i dobu, po kterou byly provozovány, za dostatečně určitou, a to i v tom kontextu, že žalobce v průběhu správního řízení proti této specifikaci žádným způsobem nebrojil (argumentaci omezoval pouze na zpochybnění existence poplatkové povinnosti). Za dostačující soud považuje rovněž specifikaci časového znění zákona o místních poplatcích jako „*ve znění účinném pro projednávanou věc*“, když žalobce současně nenamítal, že by správní orgány vycházely ze znění zákona, které neodpovídá rozhodnému období daného případu.

VI. Závěr a náklady řízení

59. Pokud jde o žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015, č. j. JMK 118047/2015, krajský soud shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
60. Naopak pokud jde o žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. JMK 126239/2015, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 2. 2016, č. j. JMK 21683/2016, soud shledal podanou žalobu jako důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a věc v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
61. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věcech částečný úspěch, proto mu soud přiznal vůči žalovanému právo na náhradu poměrné části nákladů. Tento poměr pak soud vzhledem k úspěšnosti jednotlivých žalob stanovil na 50 % (jedna žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla jako nedůvodná zamítnuta, druhé žalobě soud vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil).
62. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).
63. V posuzované věci se jednalo o 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a 2 režijní paušály, tedy ve výši 2x 3.100 Kč a 2x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 6.800 Kč.

64. Protože žalobcův advokát je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení o částku 1.428 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Takto vypočtenou odměnu a náhrady ve výši 8.228 Kč soud vzhledem k pouze částečnému úspěchu ve věci (žaloba směřovala proti dvěma rozhodnutím žalovaného) snížil na polovinu, tedy na 4.114 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za soudní poplatek zaplacený za úspěšnou žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, a to ve výši 3.000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 7.114 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
65. Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč (směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015, žaloba byla proti tomuto rozhodnutí zamítnuta). Soud také žalobci nepřiznal náhradu za repliku k vyjádření žalovaného, neboť v argumentační linii žalobce pro věc nepřinesla nic nového, at již po stránce právní či skutkové. Obsahově se tak nejednalo o důvodně vynaložený úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a § 60 odst. 1 s.ř.s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010-59).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

